

at anvende Varemærket. Den ærede Minister gjorde en Bemærkning om, at Forslaget til § 6 formentlig ikke var tilstrækkelig ubtømmende, for saa vidt det ikke tog Hensyn til § 15, og allerede af den Grund mente han, at det maatte fravaades. Jeg kan ikke skjønne Andet end, at Forslaget til § 6 er fuldstændig korrekt affattet; for mig er der ikke mindste Tvivl om, at Forslaget til § 6, saaledes som det her foreligger, ogsaa maatte finde Anvendelse, naar Registrator fandt, at et anmeldt Varemærke vel ikke var ganske det samme som et tidligere, men dog lignede det saa nøje, at det faldd ind under § 15 i Lovforslaget. § 15 gaar ud paa at erklære et Varemærke for ulovligt, naar det i høi Grad ligner et tidligere Varemærke, og derfor siger Loven, at et saadant Varemærke, naar der er væsentlige Forskjelligheder, maa i Realiteten betragtes som værende det samme Varemærke, som allerede tidligere er anmeldt, og kan derfor ikke anvendes. Jeg kan derfor ikke skjønne Andet end, at Registrator vil være i sin gode Ret, naar han siger: Et saadant Varemærke maa ogsaa falde ind under Drblyheden af dette Forslag til § 6.

Schlegel: Jeg vil ogsaa tillade mig et Par Bemærkninger, skjøndt de gaa lidt i samme Retning; Enhver ser dog Sagen noget forskjellig. Det forekommer mig, at den ærede Minister i det Mindste i en Retning var i en Misforstaaelse. Min Mening ved at være med til at stille Vædringsforslaget Nr. 1 har i alt Fald ikke været, at man skulde lette Anmelderen Besværet og føre Besværet over paa Registrator. Jeg tror — hvad der ogsaa fremgaar af Motiverne til dette Lovforslag — at Hensigten med Lovforslaget har været at fremme den almindelige Samsærbidelse, at støtte den Tillid, som er en nødvendig Betingelse for, at Handelen kan udvikle sig paa bedste Maade. Man har hovedsagelig villet give den, der en Gang har erhvervet en vis Tillid, Ret til at benytte sit Varemærke overfor alle Andre. Men det er dernæst ogsaa Publikum, at man vil give en Sikkerhed; Publikum skal ikke udsættes for, at Andre misbruge det Varemærke, som det en Gang har Tillid til, eller, om jeg saa maa sige, at der feiles under faldt Flag. Det forekommer mig, at det vilde være lidt mærkeligt, eller i alt Fald staa i Strid med det Hovedmaal, som skulde naas ved denne Lov, hvis det virkelig, naar der i Forveien er anmeldt et Varemærke, skulde være en Ret for en senere Anmelder dog at kunne fordrø det samme Mærke indregistreret for sig, uagtet maaste Registrator gjør ham opmærksom paa, at det alt findes indført. Hvad bliver Virkningen deraf? Jeg fortsaar ikke rettere end, at Virkningen af, at det saa optages til Trods for denne Advarsel, bliver den, at man ikke kan komme af med det igjen uden efter en langvarig, maaste mangeaarig Proces. Og hvorledes bliver saa Forholdet

i den Tid? Det bliver alt Andet end det, som Loven tilsigter at naae. Derfor synes det i og for sig at være naturligt og stemmende med det, som vi ønske at naae igjennem denne Lov, at, naar Registrator gjør opmærksom paa, at dette Varemærke allerede findes, saa skal det heller ikke modtages til Indregistrering. Men i Forbindelse hermed er det ogsaa ret naturligt, at det er Registrators Pligt at undersøge det og gjøre opmærksom derpaa. Det forekommer mig, at de Indvendinger, som i den Henseende ere rejste fra Registrators Stilling, ere af forsvindende Betydning lige over for det Maal, som skal naas. Jeg ser i Virkeligheden ikke, hvorledes det skulde kunne medføre noget overordenlig stort Besvær for Registrator; men naar det ansøres, at det for Registrator er saa vanskeligt at undersøge disse Ting og sikre sig mod Feiltagelser, saa vil jeg spørge, hvorledes det da er muligt for den, der møder med et Varemærke, selv at undersøge det, naar den Mand, hvis Livsgjerning det er at bestjæftige sig med disse Ting og forfatte Registre derover, har ondt ved at finde ud deraf. Hvorledes vilde det saa være muligt for den Fremmede, som aldrig har bestjæftiget sig dermed og ikke kender hans Maade at føre disse Registre paa, at finde ud deraf? Saa vilde det jo blive helt illusorisk, om Vedkommende gif op og søgte, naar det var saa vanskeligt for Registrator selv. Spørgt kommer hertil, at, som det forekommer mig, bliver hele hans Ansvar heller ikke saa overordenlig stort. Det er kun undtagelsesvis, naar han virkelig tilfidsætter den Pligt, som paahviler ham, og som det er let at fyldestgjøre, at der kan være Tale om et større Ansvar. Men i de enkelte Tilfælde, som ville forekomme, og hvor man maa sige, at det har ligget nær at tage fejl, tør jeg antage, at Ansvaret er overmaade ringe. Det er derfor min Opfattelse, at det er høist upraktisk, hvis man ikke vil gaa den Vej, som jeg med flere Andre foreslaar. Vil man gaa den Vej, som Ukastet foreslaar, saa har jeg alt antydet, at det vil kunne tage mange Aar, inden et saadant med Urette indført Varemærke kommer ud af Verden. Gaar man den af mig foreslaede Vej, saa kommer Marktet ikke ind i Vogen, saa faar Vedkommende strax at vide, at det er ulovligt at bruge det og paadrager sig Ansvar, hvis han dog bruger det. Jeg vil derfor tillade mig at anbefale dette Forslag tiltrods for den ærede Ministers Indvendinger.

Ordføreren (Sessen): Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne bemærkede før, at det var, som om Udvalget havde været inde paa den Vej at lade Ansvaret for det valgte Varemærke hvile paa Registrator og ikke paa Anmelderen. Det er ganske rigtigt, og der er jo ogsaa noget Sympathi i den Løste, at man lader vedkommende Embedsmand bære Ansvaret. Desuden er